

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2020 r.,

sprawy **A. P.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa

z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli subsydiarnych
od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt VII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
2. **obciążyć oskarżycieli subsydiarnych kosztami za postępowanie kasacyjne w części na nich przypadających;**
3. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. G. - Kancelaria Adwokacka w C. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23% VAT- tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz wnioskodawców A. B. i B. J. ;**
4. **zasądzić od oskarżycieli subsydiarnych na rzecz oskarżonego po 600 zł tytułem udziału w postępowaniu kasacyjnym ustanowionego przez oskarżonego obrońcy.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z., wyrokiem z 13 marca 2018r., uznał A. P. za winnego dokonania przywłaszczenia kwoty 14. 636 zł na szkodę A. B. i kwoty 31. 700,94 zł na szkodę B. J. , to jest przestępstwa określonego w art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i skazał go za to na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres roku tytułem próby, oraz na karę grzywny; orzekł również wobec oskarżonego obowiązek probacyjny z art. 72 § 1 pkt 1 k.k. Sąd Okręgowy w C. – po rozpoznaniu w dniu 10 października 2018r. apelacji prokuratora, oskarżonego i jego obrońcy (wszyscy skarżący kwestionowali winę oskarżonego) – zmienił pierwszoinstancyjny wyrok i uniewinnił A. P. .

Każdy z dwóch pełnomocników obojga oskarżycieli subsydiarnych (jeden z urzędu, a drugi z wyboru) złożył odrębną kasację, podnosząc zarzuty naruszenia przez Sąd odwoławczy prawa materialnego i procesowego.

Prokurator Rejonowy w Z. w pisemnej odpowiedzi na obie kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje okazały się bezzasadne – i to w stopniu oczywistym.

Pomijając rzucające się w oczy wadliwości złożonych nadzwyczajnych środków zaskarżenia (pełnomocnik z wyboru nie określił, że wskazane naruszenia prawa miały charakter „rażący” i mogący mieć „istotny” wpływ na treść orzeczenia, natomiast pełnomocnik z urzędu zażądał wydania na etapie kasacyjnym wyroku skazującego), należało na wstępie stwierdzić, że w prokuratorskiej odpowiedzi na kasacje, sporządzonej nad wyraz profesjonalnie, wyłożone zostały w sposób wszechstronny i wyczerpujący wszystkie argumenty przemawiające za nieuwzględnieniem obu kasacji. Ich dokładne powtarzanie byłoby postąpieniem zbyt zbytecznym, a więc w gruncie rzeczy nieracjonalnym. Sąd Najwyższy za celowe uznał jedynie zaakcentowanie tych okoliczności, które dla rozstrzygnięcia sprawy na etapie kasacyjnym miały kluczowe znaczenie.

Po pierwsze – z treści art. 523 § 1 k.p.k. jasno wynika, że błędne ustalenia faktyczne nie stanowią podstawy kasacji. Próba obejścia tego zakazu przez twierdzenie, że w sprawie doszło do obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., nie mogła się powieźć. Tak ukształtowana teza skarżących nie mogła bowiem ani

zobowiązywać, ani uprawniać instancji kasacyjnej do badania – pod pozorem rozpoznawania zarzutów naruszenia prawa – zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku uniewinniającego.

Po drugie – niepomrotnie dziwnym było podniesienie przez pełnomocnika z wyboru zarzutu naruszenia art. 167 k.p.k., skoro w dniu 18 stycznia 2018r. doszło do cofnięcia wniosku dowodowego o dołączenie do akt sprawy listy wypłat wynagrodzeń pracowników spółki „P.”. Zresztą – na co trafnie zwrócił uwagę prokurator w odpowiedzi na kasację – podjęcie inicjatywy dowodowej z urzędu nie mogło wchodzić w rachubę, bowiem organ orzekający uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do sprawiedliwego wyrokowania (zob. post. SN z 9 stycznia 2019r., II KK 466/18).

Po trzecie – zastrzeżenia pełnomocnika z urzędu do jakości motywacyjnej części zaskarżonego wyroku należało postrzegać w perspektywie art. 455a k.p.k., który znajdował odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym z mocy art. 518 k.p.k. Od 5 października 2019r. niemożność uchylecia wyroku sądu odwoławczego z powodu wadliwości jego uzasadnienia reguluje wprost art. 537a k.p.k.

Po czwarte – nie mógł przynieść oczekiwanego rezultatu forsowany przez obu skarżących zarzut obrazy prawa materialnego. Miałby on rację bytu wyłącznie wówczas, gdyby autorzy kasacji nie kwestionowali poczynionych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych. Innymi słowy, pełnomocnicy oskarżycieli subsydiarnych nie mogli skutecznie zarzucać obrazy art. 284 § 1 k.k., gdy Sąd odwoławczy ustalił, że oskarżony nie działał z zamiarem bezpośrednim i to szczególnie ukierunkowanym, a więc z zamiarem zatrzymania określonych sum pieniężnych i włączenia ich do swojego majątku. Warto w tym miejscu przypomnieć, że ustalenia w zakresie strony podmiotowej stanowią element ustaleń faktycznych.

Dlatego Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), oddalił obie kasacje na posiedzeniu bez udziału stron w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i w zw. z art. 637a k.p.k.

